

[DOBRODAWCA *sb m*

A pl dobrodãwce.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Wspomożyciel, dobroczyńca: mocen to dác [Bóg]/ áby wízelka okwitość z rąk iego/ ná fczzodroblive á chętlive dobrodawce wylewáá fie GilPos 281 (Linde).

LW